

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobkyně: **V. B.**
státní příslušnost: X
X
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Mertou
Vinohradská 2133/138
130 00 Praha 3 - Vinohrady

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2025, č. j. OAM-9733-26/ZR-2024,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2025, č. j. OAM-9733-26/ZR-2024, *se ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16 269 Kč. k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Mertý do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný už podruhé zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu (jeho první rozhodnutí soud zrušil). Ani tentokrát ovšem nezdůvodnil, proč žalobkyně naplnila důvody pro takové

rozhodnutí – tedy že závažně narušila veřejný pořádek. Soud rozhodnutí žalovaného tedy znovu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Na základě podnětu, podle kterého žalobkyně spáchala dva úmyslné trestné činy, žalovaný v září minulého roku zahájil řízení o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu. Podle rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 28. 6. 2022, sp. zn. 1 T 11/2021, který nabyt právní moci dne 22. 10. 2022 („přerovský rozsudek“), spáchala pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Okresní soud v Přerově ji za to odsoudil k podmíněnému trestu odnětí svobody na dobu jednoho roku s odkladem výkonu na zkušební dobu jednoho roku a šesti měsíců. Přečin žalobkyně spočíval v tom, že ve dnech 2. 12. 2015 a 30. 3. 2016 podvodně žádala o uspokojení mzdových nároků u úřadu práce na základě fiktivních pracovních smluv. Způsobila tím větší škodu ve výši 125 000 Kč. Ve vztahu k dalším dílčím útokům tohoto pokračujícího přečinu státní zástupce v roce 2018 podmíněně odložil podání návrhu na potrestání.
3. Podle rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 28. 5. 2024, sp. zn. 1 T 34/2024, který nabyt právní moci dne 28. 5. 2024 („břeclavský rozsudek“), pak žalobkyně spáchala přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 a 4 trestního zákoníku. Za sbíhající se přečin podvodu podle výše uvedeného rozsudku Okresního soudu v Přerově soud žalobkyni uložil souhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem na zkušební dobu tří let. Podle tohoto rozsudku se žalobkyně dopustila úvěrových podvodů uzavřením několika úvěrových smluv, které následně nesplácela. Způsobila tím škodu ve výši téměř 400 000 Kč. Šlo o celkově pět skutků (tři z nich na konci července 2021 a dva v září stejného roku). Tento rozsudek neobsahuje odůvodnění, protože se hned po jeho vyhlášení státní zástupce i žalobkyně vzdali práva na odvolání a netrvali na vyhotovení odůvodnění.
4. Žalovaný shledal, že trestná činnost žalobkyně vedla k závažnému narušení veřejného pořádku a rozhodnutím ze dne 11. 12. 2024, č. j. OAM-9733-8/ZR-2024 („první rozhodnutí žalovaného“), jí zrušil povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení správní orgán zruší povolení, pokud držitel závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a nebylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.
5. Krajský soud v Brně ovšem rozsudkem dne 14. 4. 2025, čj. 41 A 1/2025-118 („první rozsudek“), první rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalovaný totiž nevysvětlil, v čem konkrétně spočívá závažné narušení veřejného pořádku, a neprokázal, že by chování žalobkyně představovalo *skutečné, aktuální a dostatečně závažné* ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Omezil se na konstatování dvou trestních odsouzení, aniž by vysvětlil, proč právě jednání žalobkyně – vzhledem k jeho povaze, době spáchání či následkům – naplňuje standard *závažnosti a aktuálnosti*.
6. Soud zároveň vytkl žalovanému, že se nevypořádal s polehčujícími okolnostmi, které z trestních rozsudků plynou. Žalobkyně se ke skutkům doznala, svého jednání litovala a snažila se nahradit škodu. Žalovaný naopak nepravdivě, v rozporu s obsahem soudních rozhodnutí tvrdil, že lítost neprojevila. Dále soud upozornil, že žalovaný nezjistil všechny podstatné skutečnosti. Žalobkyně totiž v insolvenčním řízení dosáhla na oddlužení, což

mohl žalovaný snadno zjistit nahlédnutím do insolvenčního rejstříku. Zjistil by, že žalobkyně dluhy postupně splácí a snaží se vést řádný život.

7. Žalovaný věc posoudil znovu a dne 6. 8. 2025 vydal rozhodnutí čj. OAM-9733-26/ZR-2024, kterým povolení k trvalému pobytu žalobkyni opět zrušil („druhé rozhodnutí žalovaného“). Trvá na tom, že žalobkyně opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Nespatřuje ho jen v samotném odsouzení za spáchání úmyslné trestné činnosti. Jde především o bezprecedentní počet útoků na zákonem chráněný zájem společnosti, charakter, rozsah a výši způsobené škody způsobené protiprávním jednáním, za které byla žalobkyně opakovaně odsouzena. V jejím repertoáru hrály hlavní roli trestné činy páchané velmi sofistikovaným způsobem a v součinnosti s jinými pachateli. Šlo o zásahy do práv a svobod jiných lidí, které spočívaly v cílených podvodech zaměřených na své vlastní obohacení a na úkor druhých se značnou škodou.
8. Z předchozích trestů si žalobkyně nevzala žádné ponaučení a nadále se dopouštěla opakovaných útoků na zákonem chráněný zájem společnosti. Žalobkyně přitom podle žalovaného netrpí žádnou formou mentální insuficience, která by jí bránila rozlišit co je či není správné. Nemůže se domnívat, že její úmyslné protiprávní jednání zůstane bez povšimnutí státních orgánů a nebude mít žádný dopad na její pobytový status. Opakované páchaní úmyslných trestných činů v době bezprostředně předcházející zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu lze hodnotit jako dostatečně závažné narušení veřejného pořádku.
9. Žalovaný připomenul, že podle směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států samotné odsouzení za trestný čin ještě nestačí k tomu, aby bylo možné cizinci zrušit trvalý pobyt. Je to možné jen tehdy, pokud jeho chování v současnosti představuje reálné a dostatečně závažné ohrožení některého z hlavních zájmů společnosti. V případě žalobkyně žalovaný dovodil, že nejde jen o jedno izolované odsouzení, ale o opakované páchaní trestné činnosti. Proto má za to, že chování žalobkyně aktuálně a prokazatelně ohrožuje důležité společenské zájmy, zejména dodržování zákonů, veřejný pořádek a ochranu většinové společnosti.
10. Žalovaný také neshledal, že by zrušení trvalého pobytu představovalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že má zdravotní problémy, protože trpí sideropenickou anémií. V případě potřeby ale může za léčbou dojíždět do Česka, protože zrušení trvalého pobytu neznamená zákaz vstupu na území státu.
11. Žalovaný se kromě toho zabýval oddlužením žalobkyně. Uvedl, že jde o civilní institut, který sám o sobě nebrání zrušení pobytu cizinci ani jeho vyhoštění. Splácet dluhy může i ze zahraničí. Žádost o oddlužení u osoby odsouzené za hospodářskou trestnou činnost může naopak svědčit o závažném narušení veřejného pořádku např. v důsledku podvodného jednání či daňových úniků. Ekonomická závislost rodiny, podnikání či osobní dluhy nepřevažují nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

12. **Žalobkyně** oprávněně pobývá na území České republiky již od roku 2007. V roce 2014 uzavřela manželství s českým občanem, s nímž se následně rozvedla. Již osm let sdílí domácnost se svým dlouhodobým partnerem (a snoubencem) z Rumunska, který má v Česku oprávnění k trvalému pobytu. Po celou dobu v Česku pracovala a nebyla zátěží pro

sociální systém. Vytvořila si zde silné sociální zázemí, má zde přátele a zbytek rodiny. Na Ukrajině naopak žádné zázemí nemá.

13. Druhé rozhodnutí žalovaného se znovu zakládá zejména na břevclavském a přerovském rozsudku. Žalobkyně připomíná, že narušování veřejného pořádku závažným způsobem se musí vykládat jako *skutečné, aktuální a dostatečně závažné* ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný se ovšem explicitně vyjádřil pouze trochu k otázce *aktuálnosti*. Nevysvětlil ovšem, v čem ji spatřuje konkrétně v případě žalobkyně.
14. Ohledně *dostatečné závažnosti* ohrožování společenských zájmů ze strany žalobkyně se žalovaný nevyjadřuje vůbec – pouze je konstatuje. Není však zřejmé, z jakých podkladů tyto závěry činí a jakým způsobem k nim došel. Argumentace chybí. Druhé rozhodnutí žalovaného proto trpí obdobnými vadami jako jeho první rozhodnutí.
15. Trestní soudy nepovažovaly jednání žalobkyně za tak závažné, aby jí uložily nepodmíněný trest odnětí svobody či trest vyhoštění. Trest jí uložily v nejnižší možné výměře. Její trestná činnost nebyla dostatečně závažná, aby musela opustit Česko. K vydání přerovského rozsudku navíc došlo až poté, co spáchala trestný čin podle břevclavského rozsudku. Po odsouzení tedy nepáchala další trestnou činnost. Jednalo o skutky spáchané na přelomu let 2015 a 2016 a během dvou měsíců v roce 2021 – tedy před téměř deseti, resp. pěti lety. Žalobkyně se k jednotlivým přečinům doznala, litovala jich a projevila snahu nahradit škodu. Žalovaný však nevzal v úvahu dobu, která od spáchání trestných činů uplynula. Ani to, zda následně vedla řádný život.
16. Žalovaný nesprávně dovodil, že žalobkyně projevila lítost pouze účelově před trestními soudy, aby ovlivnila výši trestu. Je to nepodložené a nepravdivé. Žalovaný také ze schváleného oddlužení dovodil pouze to, že úpadek sám o sobě není důvodem, proč by neměl zrušit povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně přitom opakovaně namítala, že důležitost insolvenčního řízení spočívá v tom, že vypovídá o řádném životu žalobkyně. S tím se žalovaný nijak nevypořádal.
17. Žalobkyně ještě namítá nesprávné posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Nadto zmiňuje své zdravotní komplikace. Poukazuje také na situaci na Ukrajině.
18. **Žalovaný** v reakci na žalobní námitky zmiňuje opakující se povahu trestné činnosti žalobkyně. Četnost a rozsáhlost jejího úmyslného jednání je neomluvitelná. Recidiva trestné činnosti a její stupňující se tendence zvyšuje závažnost narušení veřejného pořádku, které je aktuální, a nedá se vyloučit, že žalobkyně znovu spáchá protiprávní jednání a závažným způsobem bude narušovat veřejný pořádek.
19. Žalovaný se také zamýšlí nad důvody, po které pachatelé finanční kriminality vyhlásují insolvenční. Insolvenční je podle žalovaného odměnou pro pachatele trestných činů, kteří vědí, že nikdy nic nebudou splácet, nebo když tak jen malou část. Insolvenční řízení neznamená ze strany žalobkyně žádné dobrodiní. Žalobkyně svého činu nelituje ani náznakem. Ve svých podáních vůbec nedala najevo, že by svého činu litovala a že by žádala o zachování pobytového oprávnění s příslibem, že se již jakéhokoliv protiprávního jednání nedopustí. Pro žalovaného přitom jde o stěžejní okolnost pro posouzení hrozby narušování veřejného pořádku v budoucnosti.

IV. Posouzení věci

20. Žaloba je *důvodná*.
21. Krajský soud rozhoduje již podruhé. Proto se nyní zaměří na to, zda a do jaké míry žalovaný respektoval právní názor plynoucí z jeho prvního rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
22. Jádrem sporu ve věci je otázka, zda žalovaný doložil a náležitě odůvodnil, že žalobkyně naplnila zákonné důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Krajský soud shledal, že žalovaný ani tentokrát neprokázal a nezdůvodnil existenci těchto důvodů.
23. Zbylými otázkami (zásah do rodinného a soukromého života, situace na Ukrajině) se soud nyní pro nadbytečnost nezabýval. Ostatně dokud žalovaný nepostaví najisto *závažnost* a *aktuálnost* narušení veřejného pořádku ze strany žalobkyně, nelze ani přistoupit k posouzení přiměřenosti zásahu opřeného o toto narušení do veřejného pořádku vůči rodinnému a soukromému životu žalobkyně. Dosud totiž nevíme, jak závažné a aktuální je narušení veřejného pořádku ze strany žalobkyně, nebo jestli vůbec závažné a aktuální je. Nedá se proto ani hodnotit, zda si žádá zásah do jejího soukromého a rodinného života v podobě zrušení povolení k trvalému pobytu.
24. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný:
„rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení (...) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.“
25. Jak již krajský soud žalovanému vysvětlil ve svém prvním rozsudku, Nejvyšší správní soud ke zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ustáleně judikuje, že závažné narušení veřejného pořádku je třeba vykládat jako *jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti*. Při hodnocení, zda cizinec závažně narušuje veřejný pořádek, se přihlédně zejména k četnosti trestného jednání, jeho trvání, chování po odsouzení, tendenci k opakování trestné činnosti v budoucnosti apod. Aktuální řádný život stěžovatele nemůže omluvit jeho předchozí protispolečenské chování (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011-146, č. 2882/2013 Sb. NSS, a v nich citovanou judikaturu i Soudního dvora, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2024, čj. 10 Azs 269/2023-44, bod 9, a tam citovanou judikaturu, nebo usnesení ze dne 16. 9. 2024, čj. 4 Azs 153/2024-39, bod 21).
26. Soud bohužel nyní musí zopakovat prakticky tytéž výtky, které měl již vůči prvnímu rozhodnutí žalovaného. Pokud jde o *dostatečnou závažnost* jednání žalobkyně, tak se žalovaný opomněl vypořádat s některými důležitými okolnostmi (viz už body 39 až 44 prvního rozsudku). Nad rámec velmi vágních a obecných argumentů, které žalovaný uvedl již ve svém prvním rozhodnutí (viz shrnutí v bodech 7 a 8 výše), se měl hlavně vypořádat se skutečnostmi, které na první pohled svědčily ve prospěch žalobkyně, a které opomenul zohlednit, protože je buď nezjišťoval (insolvenční řízení se žalobkyní) nebo je přehlédl (projevená lítost žalobkyně v trestním řízení a úvahy soudu o uloženém trestu)
27. Po zrušení prvního rozhodnutí si žalovaný již opatřil informace k proběhlému insolvenčnímu řízení a oddlužení, které insolvenční soud žalobkyni povolil. V rozhodnutí však označuje oddlužení jako institut civilního práva, který není pro účely správního řízení

relevantní. Ve vyjádření k žalobě pak dodává, že oddlužení žalobkyně je účelové, vedené snahou vyhnout se odpovědnosti a splácení svých závazků.

28. Žalovaný se zabýval i otázkou lítosti, kterou měla žalobkyně projevit v trestním řízení. Tu údajně žalobkyně projevila opět pouze účelově, s cílem ovlivnit výši trestu v trestním řízení, přičemž tato skutečnost nemá souvislost s nyní projednávanou věcí. Dospěl k závěru, že v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně neprojevila žádnou sebereflexi.
29. S takovým postojem žalovaného soud nemůže souhlasit. Nedává žalobkyni prakticky žádný prostor pro to, aby *závažnost* svého jednání snížila. Pokud projeví lítost, je to podle žalovaného pouze účelové. Pokud požádá o oddlužení a své závazky postupně v rámci svých možností poctivě splácí, je i toto jednání účelové. I s ohledem na to, že právo vyžaduje zkoumání *aktuálnosti* hrozby narušení veřejného pořádku (k ní viz body 35 až 38 níže) a počítá tedy s tím, že od spáchání trestné činnosti uplyne určitý čas, během kterého se budou dít určité skutečnosti, které pak mohou mít vliv na *skutečnost* a *dostatečnost závažnosti* této trestné činnosti, je však tento přístup žalovaného neudržitelný. Nálepka účelovosti v tomto kontextu působí bezobsažně a nemůže sloužit jako trumfové eso, kterým žalovaný přebije jakoukoliv skutečnost, která na první pohled svědčí ve prospěch žalobkyně.
30. Soud poté sice obecně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobkyně své závazky může splácet i při pobytu mimo území České republiky. Ale v konkrétech této věci má pravdu i žalobkyně – schválení oddlužení má významnou vypovídací hodnotu o jejím současném způsobu života a snaze vést řádný a odpovědný život. Soud se proto zejména neztotožňuje s náhledem žalovaného na smysl a účel insolvenčního řízení (viz body 11 a 19 výše). Je třeba zejména připomenout, že podle § 395 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona by insolvenční soud zamítl návrh na povolení oddlužení, pokud by jím navrhovatel sledoval nepoctivý záměr. To se nestalo. Insolvenční soud naopak oddlužení povolil. Žalovaný proto nemůže v tomto směru žalobkyni podsouvat nekalé úmysly, jak to reálně stále činí.
31. Nelze také opomenout, že oddlužení má jistou rehabilitační funkci v tom smyslu, že nabízí poctivým dlužníkům možnost vrátit se do běžného života, bez zničujícího břemene dluhů. Podléhá navíc několika povinnostem a velmi přísnému dohledu (§ 412 insolvenčního zákona) s hrozbou zrušení oddlužení (§ 418 insolvenčního zákona). Oddlužení tedy rozhodně nelze pojímat jako odměnou pro pachatele trestných činů, jak na něj nahlíží žalovaný.
32. Pokud jde o projevenou lítost, soud musí zopakovat, že z přerovského rozsudku vyplývá, že žalobkyně ke skutečnostem, které se jí kladly za vinu, doznala. Svého protiprávního jednání litovala a chtěla uhradit celou způsobenou škodu, kterou již v době tehdejšího hlavního líčení splácela. Žádala o podmíněné zastavení jejího trestního stíhání s tím, že byla ochotná i složit určitou částku na speciální účet na pomoc obětem trestné činnosti. Okresní soud v Přerově také při úvahách o trestu pro žalobkyni vzal u jako polehčující okolnost v úvahu její doznání. K tomu dodal, že předtím vedla řádný život. Podle vlastních slov ukládal žalobkyni – s ohledem na odstup od spáchané trestné činnosti a dosavadní bezúhonnost – trest výchovný, který byl na samé spodní hranici zákonné sazby. S odkazem na aktuální způsob života žalobkyně také soud konstatoval, že je namístě uložit jí podmíněný trest odnětí svobody, aby nadále vedla řádný život. Stanovil jí zkušební dobu v délce jednoho roku a šesti měsíců od právní moci rozsudku s tím, že pokud žalobkyně

nepovede řádný život, tak se vystaví nebezpečí, že vykoná trest. Kromě toho jí uložil povinnost ve zkušební době podle svých sil uhradit škodu, kterou trestným činem způsobila.

33. Podle žalovaného však byla lítost žalobkyně účelová, s cílem ovlivnit výši trestu v trestním řízení, přičemž to nemá souvislost s nyní projednávanou věcí. Nadto ji žalovaný vyčetl, že v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neprojevila žádnou sebereflexi. To ovšem podle soudu není náležité vypořádání se s výše shrnutým pohledem z přerovského rozsudku, který jde přesně opačným směrem. Žalovaný vlastně tvrdí, že se již právě Okresní soud v Přerově účelovostí jednání žalobkyně „nedovtípl“. To nemůže argumentačně obstát. Kromě toho tvrdí, že projevená lítost nemá souvislost s řízením o zrušení trvalého pobytu. Přitom měla vliv na to, jak závažnost jednání žalobkyně hodnotil trestní soud. Pro posouzení, zda bylo její jednání závažné i pro účely § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, to proto samozřejmě vliv má. V kontextu řízení o zrušení o trvalého pobytu, které žalovaný zahájil z moci úřední, se pak nelze ani divit žalobkyni, že na to vše poukazuje. Označit její obranu za nedostatek sebereflexe je proto znovu velmi nepřesvědčivé.
34. Aby žalovaný naplnil použitý důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, tak bylo určité třeba se v odůvodnění rozhodnutí s výše uvedenými skutečnostmi věcně a náležitě vypořádat. Včetně toho, že oba soudy žalobkyni uložily „jen“ podmíněný trest. Nikoliv nepodmíněný trest odnětí svobody nebo trest vyhoštění. Neviděly tedy důvod pro přísnější postih, z čehož plyne i určitý mírnější pohled na závažnost počínání žalobkyně. Že by jednání žalobkyně bylo *dostatečně závažné* z hlediska důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu, tedy žalovaný stále neodůvodnil, jak by to bylo nutné.
35. Pokud jde poté o *aktuálnost* ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobkyně, tak ji žalovaný stejně jako ve svém prvním rozhodnutí vlastně jen bez bližšího vysvětlení konstatoval (srov. bod 45 prvního rozsudku). Kromě obecných odkazů na judikaturu a nespecifikovaných obecných tvrzení (viz shrnutí v bodě 9 výše) soud ve druhém rozhodnutí žalovaného stále neobjevil konkrétní důvody, proč žalovaný tentokrát v srpnu roku 2025 dovozoval *aktuální* nebezpečí ze skutků žalobkyně, které se staly 2. 2. 2015 a 30. 3. 2016 (podle přerovského rozsudku) a 23. 7. 2021, 28. 7. 2021, 29. 7. 2021 a 2. 9. 2021 (v tento den dva skutky).
36. Žalovaný mj. argumentoval opakovaným spácháním úmyslných trestných činů v době *bezprostředně předcházející* zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu (byť tím odůvodňoval závažnost narušení veřejného pořádku). K tomu ovšem došlo tři roky po spáchání posledního trestného jednání žalobkyně. Soud má proto pochybnosti, že se v kontextu tříleté prodlevy mezi spácháním trestného činu a zahájením řízení o zrušení trvalého pobytu dá hovořit o tom, že žalobkyně spáchala trestný čin bezprostředně před zahájením tohoto řízení.
37. Odnikud přitom neplyne, že by žalobkyně od posledního skutku či dokonce po svém odsouzení přerovským rozsudkem páchala jakoukoliv další protiprávní činnost nebo že by nevedla řádný život. Žalobkyně totiž správně podotýká, že přerovský rozsudek jako první trestní rozsudek o vině žalobkyně následoval až zhruba tři čtvrtě roku po posledním z výše uvedených skutků. Od té doby se žalobkyně ničeho nedopustila. Tvrzení žalovaného, že si z předchozích trestů žalobkyně nevzala žádné ponaučení a nadále se dopouštěla opakovaných útoků na zákonem chráněný zájem společnosti, proto neodpovídá reálně zjištěnému skutkovému ději.

38. Z usnesení insolvenčního soudu ze srpna 2024 naopak vyplynulo, že se žalobkyně v té době snažila podle svých sil hradit dluhy, které jí vznikly v důsledku páchané trestné činnosti. Viditelně chce napravit, co způsobila. Žalovaný nezjistil, že by se nějak změnila situace. Namísto toho opět konstatuje, že pokud žalobkyně nyní vede řádný život, tak je to účelové, z donucení či pod pohrůžkou výkonu trestu. Jakékoliv projevy snahy o nápravu jdou tedy v očích žalovaného žalobkyni pouze k tíži. Jak již soud ovšem výše vysvětlil, takto nelze k posouzení této věci přistupovat. Role kritéria *aktuálnosti* závažného narušení veřejného pořádku spočívá v tom, aby se zkoumalo, zda opravdu v době rozhodování žalovaného je počínání cizince nutné brát za stále závažné, na což samozřejmě má důležitý dopad i chování cizince v mezichase a jeho případná snaha o nápravu.
39. Pokud proto žalovaný bude trvat na svém závěru, že jednání žalobkyně představuje *aktuální a dostatečně závažné obrožení některého ze základních zájmů společnosti*, resp. závažné narušení veřejného pořádku, pak to nestačí pouze konstatovat – je nezbytné konkrétně vyložit, v čem spočívá jeho *aktuálnost a dostatečná závažnost*. Žalovaný si tedy v takovém případě bude muset položit otázku, proč je počínání žalobkyně i dnes *aktuálním a dostatečně závažným* nebezpečím pro veřejný pořádek, a na každý z těchto aspektů *konkrétně* odpovědět. Jeho druhé rozhodnutí je sice opět rozsáhlé. Ale obsahuje plno nadbytečných pasáží a citací, které žalovaný poté neprovazuje s okolnostmi tohoto případu (lze také zopakovat kritiku, kterou soud vyslovil již v bodech 48 a 49 prvního rozsudku). Hlavně v něm ale nadále chybí klíčové a přesvědčivé argumenty, které by závěr o závažném narušení veřejného pořádku podložily. Pokud je žalovaný nenajde, pak má samozřejmě ještě jednu možnost – zastavit celé řízení.
40. Žalobní námitky, podle kterých žalovaný stále neodůvodnil, že žalobkyně naplnila důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci podle eurokonformně vykládaného § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jsou tedy důvodné.
41. Stejně jako ve svém prvním rozsudku soud ovšem pro jistotu uvádí, že žalobkyně ještě nemá vyhráno. Ani z tohoto rozsudku ještě neplyne, že by její trestná činnost definitivně nenaplnňovala důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Soudu se totiž k věcné odpovědi na tuto otázku pro vady rozhodnutí žalovaného ani tentokrát nedostal.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Soud z výše popsaných důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm žalovaného váže právní názor vyslovený v tomto rozsudku.
43. Žalobkyně byla úspěšná, a proto jí vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 16 269 Kč.
44. Tato částka se nejprve skládá ze zaplaceného soudního poplatku 4 000 Kč za podání žaloby a úspěšného návrhu na přiznání odkladného účinku a dále z částky 9 240 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce – příprava a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K částce 9 240 Kč je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby, vždy po 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobkyně poté doložil, že je plátcem DPH a vyčíslil ji v částce 2 129 Kč.

45. Celkově tedy částka náhrady nákladů řízení, kterou má žalovaný povinnost žalobkyni uhradit k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Mertý, činí 16 269 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce